

Sygn. akt I CSKP 188/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)
SSN Władysław Pawlak
SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia Z. w W.
przeciwko "M." sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 listopada 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku częściowego Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 1 kwietnia 2019 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. oddala skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od strony pozwanej „M.” spółki z o.o. w W. na rzecz strony powodowej Stowarzyszenia Z. w W. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 22 lutego 2016 r. zasądził od jednego z pozwanych M. spółki z o.o. w W. na rzecz powoda Z. w W. kwotę 117 500 zł z odsetkami ustawowymi. Ustalił, że powód jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Pozwane spółki M. i M[x]. prowadzą działalność gospodarczą, której przedmiotem jest produkcja, rozpowszechnianie filmów i nagrań video, reprodukcja nagrań dźwiękowych i video, wydawnictwo oraz sprzedaż hurtowa i detaliczna. W okresie od IV kwartału 2000 r. do III kwartału 2004 r. pozwane spółki produkowały i wprowadzały do obrotu utwory audiowizualne na nośnikach obrazu i dźwięku, na których znajdowały się utwory twórców, których prawa autorskie reprezentuje powód. Spółka M. w 2003 r. i 2004 r. wprowadziła do obrotu 961 000 takich nośników. Powód w 2003 r. uzyskał uprawnienie do zarządzania prawami autorskimi do utworów słownych, muzycznych, słownomuzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym.

Sąd Okręgowy uznał, że podstawę prawną roszczenia powoda stanowił art. 70 ust.2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej: Prawo autorskie lub u.p.a.p.p.). Wynagrodzenie dla autorów dzieł wkładowych uregulowane w tym przepisie jest wynagrodzeniem dodatkowym, istniejącym obok praw majątkowych producenta. Sąd Okręgowy stwierdził, że powód jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi był legitymowany do dochodzenia roszczeń na tej podstawie. Zasadnie powołał się na domniemanie wynikające z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. i wykazał, że reprezentuje prawa autorów dzieł wkładowych w zakresie żądania zapłaty przysługującego im wynagrodzenia. Jego wysokość została ustalona z uwzględnieniem opinii biegłego, który jako podstawę wyliczeń przyjął ceny sprzedaży hurtowej wskazane pierwotnie przez pozwane spółki.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem częściowym z dnia 1 kwietnia 2019 r. oddalił apelację spółki M. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 lutego 2016 r. Postępowanie apelacyjne w stosunku do spółki M. zostało zawieszone z uwagi na ogłoszoną upadłość. Sąd Apelacyjny po uzupełnieniu postępowania dowodowego podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji. Podzielił także jego stanowisko i rozważania dotyczące podstawy uwzględnienia powództwa oraz wysokości zasądzanego roszczenia.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego: art. 70 ust. 2 (obecnie ust. 2¹) oraz z art. 8, 17 i 18 ust. 1 i 3, art. 70 ust. 2 (obecnie ust. 2¹) pkt 4, art. 105 ust. 1, art. 107, art. 5 pkt 1¹ w zw. z art. 70 ust. 2 pkt 4, art. 5 pkt 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, art. 117 § 1 i 2, art. 118 w związku z art. 123 § 1 pkt 1 k.c., art. 1, art. 5 ust. 1 w zw. z art. 1 i 2 Konwencji Berneńskiej oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 9 ust. 1 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (załącznik nr 1 do porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu WTO). W skardze kasacyjnej zarzucono również naruszenie przepisów w postępowaniu: art. 321 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. art. 355 § 1 w zw. z art. 203 § 2 w zw. z art. 391 § 1, art. 355 § 1 w zw. z art. 203 § 2 w zw. z art. 391 § 1, art. 203 § 2 w zw. z art. 193 § 3 i art. 192 w zw. z art. 391 § 1, art. 378 § 1 art. 193 § 3 k.p.c., art. 3, art. 232, art. 227, art. 230 i art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 6 k.c. W oparciu o te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...), ewentualnie, w przypadku, gdyby podstawy naruszenia przepisów postępowania zostały uznane za nieuzasadnione, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez jego zmianę i oddalenie powództwa w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty naruszenia przepisów postępowania były nieuzasadnione. Nie budzi wątpliwości, że powód w pozwie domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych M. sp. z o.o. i M[x] sp. z o.o. kwoty 33 372 zł. Wskazał, że dochodzi tej kwoty jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, a pozwane spółki wyprodukowały i wprowadziły do obrotu na nośnikach obrazu i dźwięku utwory audiowizualne, zawierające utwory różnych twórców, których prawa powód reprezentuje. W uzasadnieniu pozwu powód podał tytuły utworów audiowizualnych, których dotyczyło żądanie pozwu. W piśmie z dnia 28 kwietnia 2009 r. żądanie pozwu zostało rozszerzone do kwoty 268 993 zł. Powód wskazał w nim nowe utwory audiowizualne oraz określił nakłady zawierających je nośników. Następnie w piśmie z dnia 27 listopada 2014 r. powód zmienił żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od spółki M. i spółki M[x] kwoty po 134 496,50 zł z odsetkami

ustawowymi od kwot wskazanych przez powoda, odpowiednio za okres od dnia 2 września 2005 r. lub od dnia 27 maja 2009 r.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 22 lutego 2016 r. zasądził od spółki M. kwotę 117 500 zł. Sąd Okręgowy stwierdził, że podstawę do zasądzenia tej kwoty stanowiły ustalenia dotyczące średnich cen nośników zawierających utwory wskazane przez powoda, wysokości stawek procentowych stosowanych przez powoda oraz liczby nośników wprowadzonych do obrotu w III i IV kwartale 2003 r. oraz II kwartale 2004 r. Sąd pierwszej instancji nie orzekł zatem ponad żądanie powoda lub o żądaniu, które nie było dochodzone przez powoda. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2019 r. oddalił apelację strony pozwanej. Brak jest zatem podstaw do podzielenia zarzutu skargi kasacyjnej, że Sąd drugiej instancji dopuścił się naruszenia art. 321 k.p.c.

Nieuzasadnione były także zarzuty naruszenia art. 355 § 1 k.p.c., art. 203 § 2 k.p.c. oraz art. 193 § 3 k.p.c. związane z twierdzeniem skarżącego, że w następstwie złożenia przez powoda pisma z dnia 27 listopada 2014 r., zmieniającego żądanie pozwu w zakresie zasądzenia należności pieniężnych solidarnie od pozwanych, doszło tym samym do dorozumianego cofnięcia pozwu wniesionego w 2005 r. Artykuł 193 § 1 k.p.c. zezwala na dokonanie w toku postępowania zmiany powództwa, jeżeli nie wpływa to na właściwość sądu. Istota sporu związana z oceną treści pisma powoda z dnia 27 listopada 2014 r. sprowadza się do oceny, czy pismo to zawiera nowe roszczenie, różniące się od roszczenia objętego pozwem, następnie rozszerzonego co do wysokości w piśmie powoda z dnia 28 kwietnia 2009 r. Zmiana żądania, którego powód dokonał w 2014 r. dotyczy dwóch kwestii; odstąpienia od żądania zapłaty solidarnie od pozwanych oraz zasądzenia od nich określonych odrębnie kwot, których suma odpowiada wysokości żądania pozwu z uwzględnieniem zmiany dokonanej w 2009 r. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie były to nowe roszczenia, zgłoszone dopiero w 2014 r. To stanowisko jest w pełni uzasadnione. Sąd drugiej instancji zasadnie podkreślił, że powód nie zmienił podstawy faktycznej swojego żądania i nie rozszerzył wysokości zgłoszonego roszczenia. Nie uległa także zmianie podstawa prawna dochodzonego roszczenia wynikająca z przepisów Prawa autorskiego. Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że w jego ocenie doszło co najwyżej

do zmiany rodzaju ochrony prawnej powoda. W tym kontekście wymaga podkreślenia, że istota odpowiedzialności solidarnej dotyczy wspólnej odpowiedzialności za dług. Błędne uznanie przez powoda przy określeniu żądania pozwu, że zachodzą postawy odpowiedzialności solidarnej, nie prowadzi jednak do oddalenia powództwa, w sytuacji, gdy na podstawie okoliczności przytoczonych przez powoda istnieje podstawa do indywidualnej odpowiedzialności pozwanych. W realiach rozpoznawanej sprawy oznacza to, że w przypadku gdyby powód nie zmienił żądania zasądzenia należności pieniężnej solidarnie od pozwanych Sąd pierwszej instancji, w oparciu o dokonane ustalenia faktyczne i przedstawioną ocenę prawną roszczenia powoda, miałby także podstawę do zasądzenia od spółki M. kwoty 117 500 zł.

Zmiana żądania pozwu w piśmie powoda z dnia 27 listopada 2014 r. stanowiła w praktyce częściowe ograniczenie żądania w stosunku do każdego z pozwanych, ponad kwoty, których zasądzenia od nich domagał się powód. Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia, że powództwo wniesione w 2005 r. i rozszerzone w 2009 r., w zakresie uwzględnionym przez Sąd, zostało cofnięte. Zasądzona od pozwanej spółki kwota była nadal objęta tym powództwem i w tym zakresie brak było podstaw do umorzenia postępowania na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Z tych względów nie był uzasadniony także zarzut naruszenia art. 117 i art. 118 w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c., związany z twierdzeniem skarżącego, że powód dopiero w 2014 r. wytoczył nowe powództwo, a objęte nim roszczenie uległo przedawnieniu, gdyż wcześniej wniesiony pozew został w sposób dorozumiany cofnięty.

Nie znajduje uzasadnionych podstaw zarzut skargi kasacyjnej związany z twierdzeniem przez skarżącego, że Sąd Apelacyjny nie rozważył przeprowadzonego w postępowaniu apelacyjnym dowodu z przesłuchania strony pozwanej, a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pominął jego przeprowadzenie. Ten zarzut został sformułowany z uwzględnieniem treści uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji, w którym ten konkretny dowód nie został istotnie przywołany. Jednakże stwierdzenie, że Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swojego wyroku nie powołał wprost jednego z przeprowadzonych dowodu nie jest wystarczające dla przyjęcia, że ten dowód został pominięty. Wymóg aby uzasadnienie wyroku

zawierało wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia nie oznacza, że obowiązkiem sądu jest przeprowadzenie w uzasadnieniu odrębnie analizy każdego przeprowadzonego dowodu. Miarodajna dla oceny w tym zakresie jest analiza całości rozważań sądu dotyczących oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W uzasadnieniu wyroku z dnia 1 kwietnia 2019 r. Sąd drugiej instancji stwierdził jednoznacznie, że podziela ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, który przyjął, że to pozwane spółki zlecały produkcję nośników, na których znajdowały się utwory audiowizualne wskazane przez powoda oraz wprowadzały te nośniki do obrotu. Stwierdził także, że wynagrodzenie należne za korzystanie z tych utworów powinno być ustalone w oparciu o ceny hurtowe przedstawione pierwotnie przez pozwane spółki, a ich późniejsze twierdzenia w tym zakresie uznał za niewiarygodne. Złożenie przez prezesa spółki M. w postępowaniu apelacyjnym na temat tych okoliczności zeznań odmiennej treści nie oznaczało, że Sąd Apelacyjny dzieląc ustalenia Sądu pierwszej instancji pominął ten dowód i nie rozważał tych zeznań. Sąd Apelacyjny wskazał bowiem wyraźnie, że dokonał oceny wiarygodności i mocy dowodów w kontekście całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego, poprawności logicznej i prawdopodobieństwa przedstawionych wersji. Na tej podstawie uznał, że uprawniało to wnioski Sądu pierwszej instancji, iż to na zlecenie skarżącej spółka Takt dokonała reprodukcji utworów audiowizualnych na egzemplarzach przeznaczonych do własnego użytku osobistego pozwanego. Wskazuje to, że zeznań złożonych w postępowaniu apelacyjnym nie uznał za podstawę do zmiany ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji.

Wbrew stwierdzeniu zawartemu w uzasadnieniu zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny nie przyjął, że informacje dotyczące produkcji nośników zawierających utwory audiowizualne przedstawione przez spółkę Takt (tzw. wykazy sporządzone przez tłocznie i złożone przez powoda w formie wydruków komputerowych) zostały uznane za dokumenty o walorach dokumentów urzędowych. W uzasadnieniu Sąd drugiej instancji wskazał wprost, że wydruk komputerowy nie jest dokumentem w rozumieniu art. 244 i art. 245 k.p.c., może być natomiast uznany za inny środek dowodowy, o którym mowa w art. 309 k.p.c.

Uznał, że nie ma podstaw by tym wydrukem co do zasady odmówić wartości dowodowej. Podkreślił także, że pozwany w toku postępowania nie zdołał skutecznie podważyć okoliczności wynikających z ich treści i nie udowodnił, iż nakłady filmów ze względu na ich rozmiar, były tzw. insertami do prasy. W tym kontekście podniósł także w uzasadnieniu, że sam zwrócił się do spółki Takt o udzielenie stosownych informacji, jednakże z udzielonej odpowiedzi wynikało, że z uwagi na upływ czasu spółka nie dysponuje już żądanymi informacjami. Sąd Apelacyjny dokonał zatem oceny tych dowodów bez odwoływania się do ich waloru jako dokumentów urzędowych. Nie jest natomiast dopuszczalne oparcie skargi kasacyjnej o zarzuty dotyczące oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji w zakresie wynikającym z art. 398³ § 3 k.p.c.

W odniesieniu do zarzutów skargi kasacyjnej obejmujących naruszenie przepisów postępowania należy jednocześnie podkreślić, że ustalenia faktyczne i ocena dowodów, których dokonały Sądy obu instancji musiała uwzględniać, że pozwane spółki nie zrealizowały nałożonego na nie postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 30 listopada 2006 r. obowiązku przedłożenia informacji umożliwiających ustalenie zakresu ich działalności wpływającej na wysokość roszczenia powoda.

Wobec pozbawionych podstaw zarzutów naruszenia przepisów postępowania nieuzasadniona była także kasacyjna podstawa naruszenia prawa materialnego. W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości w oparciu o jakie przepisy zostało skonstruowane roszczenie powoda. Dochodził on zasądzenia od pozwanych tzw. wynagrodzenia tantiemowego (wynagrodzenia za korzystanie z utworów wkładowych, składających się na utwór audiowizualny) na podstawie art. 70 ust. 2 pkt 4 u.p.a.p.p. (uwzględniając okres obejmujący żądanie pozwu), jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. W judykaturze Sądu Najwyższego stwierdzono wielokrotnie, że wprowadzanie do obrotu nośników utworu audiowizualnego rodzi dodatkowo obowiązek zapłaty wynagrodzenia na podstawie tego przepisu przez podmiot bezpośrednio udostępniający utwór użytkownikowi finalnemu (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2020 r., I CSK 631/18). Sąd Apelacyjny ocenił prawidłowo, że powód

posiada legitymację w tym zakresie. Z. jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Z ustaleń faktycznych wynika także, że w 2003 r. uzyskało uprawnienie do zarządzania prawami autorskimi do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym. W tym zakresie powód reprezentuje prawa autorów utworów wkładowych. Roszczenia w tym zakresie były przedmiotem roszczenia pozwu.

W judykaturze prezentowane jest jednoznacznie stanowisko, że wynagrodzenie, o którym mowa w art. 70 ust. 2 u.p.a.p.p. jest wynagrodzeniem dodatkowym, istniejącym obok praw majątkowych producenta, o których stanowi art. 70 ust. 1 tej ustawy (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z dnia 25 listopada 2008 r., III CZP 57/08). Oznacza to, że funkcjonowanie innej organizacji zbiorowego zarządzania, która posiada uprawnienie do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych nie pozbawia legitymacji powoda reprezentującego autorów utworów wkładowych do dochodzenia roszczeń na podstawie art. 70 ust. 2 u.p.a.p.p. Z ustaleń faktycznych wynika, że Stowarzyszenie Filmowców Polskich, na którego uprawnienia w zakresie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi powoływał się skarżący, uzyskała zezwolenie na zarządzanie prawami do utworów audiowizualnych. Ustalenia te wskazują, że zakres zbiorowego zarządzania prawami autorskimi przez powoda i Stowarzyszenie Filmowców Polskich nie jest zatem tożsamy.

W tym kontekście brak jest także podstaw do kwestionowania stanowiska Sądu Apelacyjnego o zasadnym powołaniu się przez Sąd Okręgowy na domniemanie wynikające z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. Zgodnie z tym przepisem organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem. Brak jest podstaw dla stanowiska, że domniemanie w tym zakresie nie obejmuje dochodzenia roszczeń w zakresie tantiem audiowizualnych (wynagrodzenia dodatkowego). Jest przy tym jasne, że dochodzenie takich tantiem może być skutecznie realizowane jedynie przez właściwą organizację zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Z ustaleń dokonanych w rozpoznawanej sprawie wynika, że powód jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w zakresie utworów wkładowych w utworze audiowizualnym. Skarżący podważał

istnienie legitymacji powoda podnosząc, że na tym samym polu działa inna organizacja zbiorowego zarządzania - Stowarzyszenie Filmowców Polskich. W skardze kasacyjnej zarzucił w związku z tym także naruszenie art. 107 u.p.a.p.p. poprzez jego niezastosowanie. W judykaturze wyrażono już stanowisko, że samo odwołanie się do istnienia innej organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w zakresie określonego pola eksploatacji nie jest wystarczające do obalenia domniemania wynikającego z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. Kwestionujący legitymację danej organizacji w odniesieniu do konkretnych praw musi wykazać, że inna organizacja działająca w tym samym zakresie powołuje się na swój tytuł do tych samych praw (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2013 r., I CSK 617/12). Wymaga jednocześnie podkreślenia, że Sąd Apelacyjny opowiedział się za możliwością stosowania art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. jedynie w zakresie dochodzenia przez powoda określonego rodzaju roszczeń (należności tantiemowych) po ustaleniu, że powód na podstawie decyzji właściwego organu (odpowiedniego ministra) uzyskał uprawnienie do zarządzania prawami autorskimi do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym. Stanowisko Sądu Apelacyjnego, że w zakresie tych roszczeń to na pozwanym spoczywał obowiązek obalenia domniemania działającego na rzecz powoda i wykazania że nie jest legitymowany czynnie do dochodzenia roszczeń objętych pozwem, było zatem uzasadnione.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził jednoznacznie, że podziela pogląd Sądu pierwszej instancji, iż wynagrodzenie, o którym mowa w art. 70 ust. 2 (obecnie ust. 2.1) u.p.a.p.p. jest wynagrodzeniem dodatkowym, niezależnym od praw autorskich przysługujących producentowi, który korzysta z wyłącznego prawa do korzystania z utworu i rozporządzania nim. Nie oznacza to jednak, że wyłącznie prawo do utworu audiowizualnego podlega ochronie jako prawo bezwzględne. W judykaturze wskazano, że art. 70 ust. 2 u.p.a.p.p., w określonym w nim zakresie podmiotowym i przedmiotowym ustanawia także prawo do wynagrodzenia tantiemowego o charakterze bezwzględnym (por. wyrok SN z dnia 17 września 2014 r., I CSK 621/13). To stanowisko nie oznacza zrównania charakteru praw autorskich przysługujących producentowi utworu z prawem do wynagrodzenia autorów utworów wkładowych. Pozwala ono

jedynie na objęcie tych osób ochroną w zakresie prawa do wynagrodzenia tantiemowego na podobnych zasadach. Stanowi to istotny argument dla stanowiska, że na gruncie przepisów Prawa autorskiego, które mają zastosowanie również do zagranicznych twórców i artystów wykonawców, art. 70 ust. 2 u.p.a.p.p. ma zastosowanie także do utworów zagranicznych. Za objęciem taką ochroną wynagrodzeń w utworach zagranicznych, z uwagi na stosowanie zasady asymilacji, opowiedział się także Sąd Najwyższy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2013 r., I CSK 617/12 i z dnia 20 grudnia 2017 r., I CSK 149/17). W judykaturze wyrażono stanowisko, że zasada asymilacji wynikająca z wiążących Polskę konwencji międzynarodowych prowadzi do zrównania ochrony wynagrodzenia twórców oraz artystów wykonawców obcych z krajowymi (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 r., I CSK 35/09, OSNC 2010, nr 3, poz. 47).

Z przyczyn wyżej wskazanych skarga kasacyjna była pozbawiona uzasadnionych podstaw i podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparto o treść art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.